

KANCELARIA ADWOKACKA
ADW. **WOJCIECH WOWNYSZ**

UL. FELIKSA BIECZYŃSKIEGO 4/3
20-073 LUBLIN

TEL. +4881 532 95 95, 0 504 505 388

Lublin, dnia 15 lipca 2010 r.

Do
Trybunału Konstytucyjnego
Al. J. Ch. Szucha 12A
w Warszawie

Skarżący:

W T

zam. ul.

reprezentowany przez pełnomocnika
adw. Wojciecha Wownysza
Kancelaria Adwokacka w Lublinie
ul. Bieczyńskiego 4/3
20-073 Lublin
nr. wpisu na listę 916

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz przepisów art. 46-48 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym – w imieniu skarżącego, którego pełnomocnictwo załączam – wnoszę o stwierdzenie, iż art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. prawo łowieckie (Dz. U. Nr. 127, poz. 1066 z 2005 r. z późn. zm.) jest niezgodny z art. 45 ust. 1 oraz 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Wnoszę o stwierdzenie, iż powyższy artykuł 33 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1995 r. prawo łowieckie narusza art. 45 ust. 1 oraz 77 ust. 2 Konstytucji RP w zakresie w jakim uniemożliwia osobom skazanym prawomocnymi wyrokami sądów dyscyplinarnych w Polskim Związku Łowieckim, na kary inne niż wydalenia z PZŁ, do dochodzenia swych praw przed sądami powszechnymi – co zdaniem skarżącego jawnie narusza prawo każdego obywatela do rozpatrzenia jego sprawy przez niezależny, bezstronny i

niezawisły sąd nadto nie można nikomu zamykać drogi sądowej do dochodzenia swych praw.

Prawa skarżącego zostały naruszone poprzez orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego w B z dnia maja 2008 r. sygn. akt utrzymanego w mocy orzeczeniem Głównego Sądu Dyscyplinarnego z dnia listopada 2008 r. sygn. akt , od których W. T nie mógł się odwołać gdyż Sąd Okręgowy w L Wydział Cywilny sygn. akt jego pozew odrzucił zaś Sąd Apelacyjny w L Wydział Cywilny sygn. akt zażalenie na to postanowienie utrzymał w mocy.

Zdaniem skarżącego powyższe orzeczenia naruszają prawo obywatela przewidziane w art. 45 ust. 1 oraz 77 ust. 2 Konstytucji RP do tego by każdy obywatel mógł skorzystać z przysługującego mu prawa do rozpatrzenia jego sprawy przez niezawisły sąd powszechny nadto skarżący zauważa, iż nie można tworzyć przepisów, które zamykają obywatelom prawo do dochodzenia swych praw przed sądami.

Zaskarżony przepis art. 33 ust. 6 ustawy prawo łowieckie uniemożliwia osobom uznanym za winne przez sądy dyscyplinarne Polskiego Związku Łowieckiego do rozpatrzenia ich sprawy przez sąd powszechny jeśli orzeczono wobec nich karę inną niż wydalenia z Polskiego Związku Łowieckiego.

Skarżący wyczerpał tok instancyjny umożliwiający mu odwołania się od zapadłych orzeczeń, nie może także odwołać się do sądu powszechnego gdyż uniemożliwia mu to zaskarżony przepis ustawy prawo łowieckie – o czym świadczą załączone do skargi postanowienia Sądu Okręgowego w L i Sądu Apelacyjnego w L

Skarżący W T otrzymał ostateczne orzeczenie co do utrzymania w mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w L Wydział Cywilny w dniu 21 czerwca 2010 r.

Wskazać należy, iż zaskarżony przepis stanowił podstawę wydania zaskarżonego orzeczenia w zakresie w jakim uniemożliwił skarżącemu skorzystanie z prawa dalszego odwoływania się od zapadłych wyroków.

UZASADNIENIE

W T jest wieloletnim myśliwym i członkiem Koła Łowieckiego nr. w P . Był także przewodniczącym Komisji Rewizyjnej w niniejszym kole łowieckim.

W związku z pełnioną funkcją miał dostęp do dokumentacji finansowej koła i po analizie tychże dokumentów doszedł do wniosku, iż gospodarka

finansowa koła jest prowadzona w sposób niewłaściwy i zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż na tym tle dokonano nadużyć finansowych. Zauważyć należy, iż podejrzenia skarżącego zostały potwierdzone przez kontrolę przeprowadzoną przez Okręgową Komisję Rewizyjną PZŁ.

Mając to na uwadze zgłosił powyższe wątpliwości do organu nadrzędnego tj. Zarządu Okręgowego Polskiego Związku Łowieckiego w B celem podjęcia przez ten organ stosownych działań mających na celu wyjaśnienie zaistniałych nieprawidłowości. Odbyło się spotkanie z udziałem skarżącego i władz Okręgowej Rady Łowieckiej w B na którym skarżącemu obiecano, iż jak najszybciej niepokojące go kwestie zostaną wyjaśnione.

Skarżący po okresie jednego miesiąca, podczas którego nie dokonano żadnych czynności wyjaśniających, złożył do prokuratury, na podstawie art. 304 kodeksu postępowania karnego, doniesienie o możliwości popełnienia przestępstwa w Kole Łowieckim Nr. , w którym prosił o sprawdzenie przez organy prokuratury czy faktycznie do popełnienia przestępstwa doszło.

Wobec powyższego Okręgowy Rzecznik Dyscyplinarny PZŁ w T złożył przeciw W T wniosek oskarżycielski zarzucając mu to, iż pełniąc funkcję przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Koła, wniósł w dniu marca 2007 r. do Prokuratury Rejonowej w P zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez czterech byłych członków Zarządu koła i dwóch byłych członków Komisji Rewizyjnej koła Nr w P , tj. o przewinienie łowieckie z § 137 ust. 1 pkt. 2, 4 Statutu PZŁ.

Orzeczeniem z dnia maja 2008 r. Okręgowy Sąd Łowiecki w B sygn. akt , uznał W T za winnego tego, iż pełniąc funkcję Przewodniczącego Komisji Rewizyjnej Koła Łowieckiego Nr. w P w dniu marca 2007 r. złożył do Prokuratury Rejonowej w P z pominięciem Komisji Rewizyjnej Koła oraz nie zachowując terminu na wyjaśnienie sprawy wyznaczonego przez ZO PZŁ w B , a następnie po umorzeniu przez Prokuratora Rejonowego w P dochodzenia w sprawie, złożył skargę do Ministra Sprawiedliwości i Prokuratora Okręgowego w L tj. o czyn z § 137 ust. 1 pkt. 2, 4 Statutu PZŁ i za ten czyn na podstawie § 141 ust. 2 pkt. 2 Statutu PZŁ wymierzył mu karę zasadniczą zawieszenia w prawach członka Zrzeszenia na okres jednego roku.

Nadto na podstawie § 141 ust. 4 pkt. 2 Statutu PZŁ zobowiązał go do przeproszenia poszkodowanych R G , A K , Z M , W W , E M , W K poprzez wywieszenie sporządzonego przez obwinionego tekstu przeprosin na tablicy ogłoszeń w siedzibie ZO PZŁ w B

Na powyższe orzeczenie odwołanie wniósł obrońca skarżącego.

Orzeczeniem z dnia listopada 2008 r. Główny Sąd Łowiecki w Warszawie sygn. akt utrzymał zaskarżone orzeczenie w mocy.

Od tak wydanego orzeczenie ustawa – zaskarżony art. 33 ust. 6 prawo łowieckie – statut PZŁ czy regulamin postępowania przed sądami dyscyplinarnymi w PZŁ odwołania do sądu powszechnego nie przewidują - co zdaniem skarżącego jest naruszeniem praw jednostki przewidzianych w art. 45 ust. 1.

Jest to możliwe jedynie w razie wykluczenia członka lub nie przyjęcia go w poczet członków.

Co do innych kar dyscyplinarnych, tak jak w przypadku skarżącego kary zawieszenia w prawach członka, przepis ustawy jak i aktów od niej pochodnych żadnego odwołania nie przewidują. Zdaniem skarżącego jego to jawne łamanie prawa każdego obywatela do tego by jego sprawę rozpoznał niezależny, bezstronny i niezawisły sąd powszechny – co gwarantuje art. 45 ust 1 oraz 77 ust. 2 Konstytucji RP.

Skarżący próbował skierować do Sądu Okręgowego w L Wydział Cywilny pozew o uchylenie orzeczenia Okręgowego Sądu Łowieckiego w B z dnia maja 2008 r. (sygn. akt) oraz utrzymującego go w mocy orzeczenia Głównego Sądu Dyscyplinarnego z dnia listopada 2008 r. (sygn. akt) ewentualnie w razie nieuwzględnienia powyższego żądania wnosił o ustalenie, iż orzeczenia Sądów Dyscyplinarnych i zarzuty jakie stawiane są powodowi są niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy. Niestety Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia kwietnia 2010 r. pozew odrzucił argumentując to m. in. tym iż art. 36 ust. 6 ustawy prawo łowieckie nie przewiduje drogi sądowej do dochodzenia takich roszczeń.

Na w/w postanowienie W. T złożył zażalenie do Sądu Apelacyjnego Wydział Cywilny w L , którym to postanowieniem z dnia czerwca 2010 r. utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie podając analogiczną argumentację jak Sąd Okręgowy w L

Zauważyć należy, iż art. 33 ust. 6 ustawy prawo łowieckie razem ze statutem PZŁ skutecznie uniemożliwiają dochodzenie swoich praw przed sądem. W razie wydania orzeczenia przewidującego karę nieujęta w w/w przepisach nie jest możliwe by można było skontrolować prawidłowość i zasadność wydania takiego orzeczenia. Członek PZŁ musi zdać się na łaskę lub niełaskę sądu dyscyplinarnego wiedząc, iż w razie niekorzystnego dla niego rozstrzygnięcia nie będzie ono mogło być skontrolowane przez organ niezawisły – jakim w polskim porządku prawnym jest Sąd.

Zasadnym jest by wskazać, iż istotą art. 77 ust. 2 Konstytucji RP jest by żadna ustawa nie mogła zamykać nikomu sądowej drogi dochodzenia naruszonych wolności i praw. Zakaz ten jest wytyczną działania dla ustawodawcy na przyszłość, iż zakazów tego rodzaju wprowadzać nie można. Ma on także znaczenie wobec prawa obowiązującego, jeśli zawiera ono tego rodzaju zakazy, gdyż podlegają one uchyleniu jako sprzeczne z Konstytucją. Utrzymywanie tego rodzaju zakazów nie tylko byłoby sprzeczne z art. 77, ale i z konstytucyjnym prawem obywatela do sądu przewidzianym w art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Podnieść należy, iż inne ustawy regulujące podobne stowarzyszenia jak np. ustawa o adwokaturze takiemu zagadnieniu poświęca cały rozdział VIII, gdzie uprawnienie do odwołania się do Sądu powszechnego – Sądu Najwyższego jest przewidziane wprost w art. 91a. Niezrozumiałym zatem jest dlaczego organizacja działająca na podobnych zasadach, jaką jest Polski Związek Łowiecki, w ogóle takiego uprawnienie nie przewiduje nie poddając orzeczeń swoich organów dyscyplinarnych kontroli zewnętrznej.

Należy wskazać, iż co do skarżącego, w skutek zaskarżonego przepisu, droga odwoławcza została zamknięta i zapadłe orzeczenia są orzeczeniami ostatecznymi. Nie ma on już żadnej prawnej możliwości odwołania się od nich do wyższej instancji, nie przysługuje mu także prawo do skierowania sprawy na drogę sądową – co jasno stwierdzają przepisy ustawy prawo łowiecki jak i statut PZŁ.

Koniecznym jest by nadmienić iż podobne sprawy były już przedmiotem rozważań Trybunału Konstytucyjnego. Treść prawa do sądu, w nawiązaniu do poglądów doktryny, TK określał i scharakteryzował już wcześniej w kilku swoich wywodach (*orzeczenie z 8 kwietnia 1997 r., sygn. K. 14/96, wyrok z 9 czerwca 1998 r. sygn. K. 28/97, wyrok z 8 grudnia 1998 r. sygn. K. 41/97*)

W powyżej cytowanych sprawach TK stwierdził, że niekonstytucyjne są te przepisy, które pozbawiają obywatela ochrony sądu czy to w sprawach wynikających ze stosunku służbowego czy w sprawach dyscyplinarnych, i że ani specyfika stosunku służbowego ani szczególnie tryb postępowania jakim jest postępowanie dyscyplinarne (prowadzone w ramach określonych korporacji lub służb) nie mogą uzasadnić wyłączenia w tych przypadkach prawa do sądu.

Konkludując zasadnym jest by wskazać, iż w systemie prawnym, zdaniem skarżącego nie mogą istnieć przepisy, które stoją w sprzeczności z przepisami aktu nadrzędnego jakim jest Konstytucja RP. Redakcja zaskarżonego przepisu art. 33 ust. 6 ustawy prawo łowiecki powoduje sytuację w której wyczerpanie

toku instancyjnego wewnątrz sądownictwa dyscyplinarnego PZŁ *de facto* zablokują drogę sądową skarżącemu by dochodzić swych praw.

Wskazać trzeba, iż wobec wyczerpania instancji wewnątrz PZŁ oraz wskazania przez Sąd Okręgowy w L jak i przez Sąd Apelacyjny w L , że droga postępowania sądowego jest niedopuszczalna, wyczerpany został tok instancyjny do dochodzenia swych roszczeń.

Wojciech Wownysz

adwokat

Załączniki:

- pełnomocnictwo wraz z dowodem opłaty skarbowej
- orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w B
- orzeczenie Głównego Sądu Dyscyplinarnego w Warszawie
- odwołanie skarżącego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w B
- pozew do Sądu Okręgowego w L
- postanowienie Sądu Okręgowego w L z dnia kwietnia 2010 r.
- zażalenie z dnia maja 2010 r. na w/w postanowienie
- postanowienie Sądu Apelacyjnego w L z dnia czerwca 2010 r.
- cztery dodatkowe egzemplarze skargi wraz z załącznikami